

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab Anno 1746. usque ad
Annum 1749

Luxemburgi, 1753

XLI. De Officio Scriptorum Sacræ Pœnitentiariæ Apostolicæ. 13.
Decembris.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74761](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74761)

sexto Kalendas Decembris, Pontificatus Nostri Anno Octavo,

D. Card. Passioneus,
J. Datarius.
VISA DE CURIA.
I. C. Boschi.

J. B. Eugenius.
Loco ✕ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicata die 2. Decembris 1747.

XLI.

De Officio Scriptorum Sacre Pœnitentiariæ Apostolicæ.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Motu Proprio &c.

QUAMVIS jam usque ab anno Incarnationis Dominicæ millesimo septingentesimo quadragesimo quarto Idibus Aprilis Apostolicæ Literæ sub Plumbo a Nobis editæ fuerint, quarum initium est: *In Apostolicæ Pœnitentiariæ Officio*, quæque in Bullario Nostro impressæ sunt *Tom. I. num. XCVI.*, in eisque a Nobis providæ Leges, & Ordinationes fusè statutæ fuerint, ab omnibus Officii Pœnitentiariæ Officialibus, & Ministris, ac nominatim ab ipsius Procuratoribus, seu Secretariis, & a Scriptoribus tam ordinariis, quàm extraordinariis, observandæ; quum tamen aliquid ad hujusmodi Ministrorum Officia pertinens, addendum adhuc esse judicaverimus, ad implendam Apostolici ministerii Nostri partes aequali studio intenti, ac Motu simili &c., omnia primum, & singula in præcitis Nostri Literis, & in aliis etiam super facultatibus Majoris Pœnitentiariæ, ipsiusque Pœnitentiariæ Officii, eadem die datis, incipien. *Pastor bonus*, & in præfato Bullario Nostro impressis *num. XCV.*, disposita, atque contenta, iterum approbantes, & confirmantes; ulteriora hæc mandata edicere, & constituere, ac præsentis Schemulæ vigore communire decrevimus; quam quidem Schemulam in Tabulario ipsius Pœnitentiariæ ad perpetuam rei memoriam aservari præcipimus; Mandantes dilecto Filio Nostro Joachimo Tituli Sanctæ Crucis in Hierusalem Presbytero hujus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinali hodierno ex Nostri electione, ac deputatione Majori Pœnitentiario, ejusque Successoribus pro tempore futuris, ut juxta ipsius tenorem, & continentiam sese gerentes, Nostram in hisce rebus voluntatem in posterum exactè observent, & ab aliis, ad quos pertinet, inviolabiliter, & cum effectu observari faciant.

Sanè, quum inter alia munera, & officia Nobis olim in minoribus constitutis a Prædecessoribus Nostri Romanis Pontificibus commissa ac demandata, illud etiam Doctoris in Decretis in præfato Apostolicæ Pœnitentiariæ Officio plures annos exercuerimus, ex ipso usu, & experientia satis compertum habemus, quanti momenti sit Officium Procuratoris, seu Secretarii ejusdem Pœnitentiariæ; & quàm impossibile sit aliquem in idoneum Procuratorem, seu Secretarium evadere, qui non antea in Scriptoris officio diù meruerit; quum ad habendam necessariam Procuratori hujusmodi peritiam, minimè sufficiat Canonici juris, aut etiam Theologiæ Moralis scientiam acquisivisse, sed præterea necesse omnino sit in ipsius Pœnitentiariæ Officii stilo, & praxi versatum esse; id quod nonnisi ex diuturno exercitio in Scriptoris vel ordinarii, vel extraordinarii munere fas est obtinere.

Quare, quum Nobis ex quorundam fide dignis relationibus innotescat, nonnullos esse, qui, privatis aliorum servitiis addicti, ad hujusmodi Scriptorum sive ordinariorum, sive extraordinariorum officia adspirare, vel aliàs ad ea admitti, ipsa etiam deinceps retinere contendunt; unde eveniat, aut evenire possit, ut hi, in diversis hujusmodi aliorum servitiis occupati, nequaquam valeant debitam Apostolicæ Pœnitentiariæ Procuratoribus, seu Secretariis assistentiam præbere; utque ipsi, quantumvis præstantibus forsàn animi dotibus præditi, nunquam tamen apti, atque experti Scriptores evadant; adeoque, si unquam ad Procuratorum officia promoverentur, multo minùs ad ea exercenda habiles, & idonei inveniri possent; animadverso etiam publico incommodo, & gravi animarum detrimento recurrentibus ad ipsam Pœnitentiariæ Officium obveniente, dum ejusdem Officii expeditiones, hujusmodi Scriptoribus alieno servitio addictis demandata, indebitè protrahuntur, & in tempore majoris necessitatis sæpè deficiunt.

Hinc est, quod Nos, præmissis, aliisque justis causis animum Nostrum moventibus adducti, præfato Joachimo Presbytero Cardinali, ejusque in prædicto Officio Majoris Pœnitentiarii Successoribus in perpetuum districtè mandamus, ut neminem in posterum ad hujusmodi Scriptorum sive ordinariorum, sive extraordinariorum officia eligant, vel admittant, qui assiduis alicujus personæ cujuscumque gradus, ordinis, aut dignitatis, etiam expressè individuandæ, servitiis actu addictus, vel alterius Officii, aut muneris exercitio continenter occupatus esse dignoscatur; volentes, ut si quis de præfatis inter hujusmodi Pœnitentiariæ Ministros reperiat alieni servitii, aut incompatibilis Officii vinculo districtus, is quidem è Ministrorum hujusmodi Catalogo minimè expungatur; Verumtamen ad superiorita ejusdem Pœnitentiariæ ministeria, durante hujusmodi vinculo, nequeat promoveri.

Porrò in præfatis Nostri Literis, quas super Apostolicæ Pœnitentiariæ Officialibus, eorumque muneribus, edidimus, antiquioribus Prædecessorum Nostrorum Constitutionibus inhaerentes, libenter statuimus, ut tam Procuratorum, quàm Scriptorum ordinariorum Officia, prævio semper concursu, conferri debeant; de decernentes omnes hujusmodi Officiorum collationes, quæ aliter forsàn, etiam ab ipso Romano Pontifice, fieri contingeret, irritas fore, & inanes; Quod quidem non alia de causa a prædictis Prædecessoribus, & a Nobis statutum fuit, quam ut hujusmodi munera, & officia dignioribus aptioribusque personis; quantum fas est, conferantur. Quapropter omnibus, ad quos spectat, seu spectabit in futurum in concursibus hujusmodi iudicium suum interponere, iterum iterumque districtè injungimus, ut, nullà officiorum, aut commendationum ratione habitâ, juxta majorem dumtaxat personarum idoneitatem suffragiorum suorum prærogativam concedant. Ipsique demum Cardinali Majori Pœnitentiario, ejusque Successoribus mandamus, ut extraordinarios Scriptores ea expressa lege obstringant, ut Procuratoribus, seu Secretariis frequenter adesse non prætermittant, quò valeant in Pœnitentiariæ praxi, & stilo, quàm peritissimi evadere; scientes se neque ad concursus in futuris Scriptorum ordinariorum, aut Procuratorum, seu Secretariorum vacationibus ullo pacto admittendos; nec ullo subsidio ordinario, aut extraordinario donandos fore; nisi qualibet vice super injuncta sibi assiduitate opportunas probationes, & legitima testimonia ipsi pro tempore existenti Majori Pœnitentiario exhibeant; sequè etiam

ab ipsis Officiis esse dimitteudos, si, postquam de frequentandis, ut supra dictum est, Procuratorum Officiis semel, & iterum admoniti fuerint, adhuc hujusmodi praeceptum Nostrium implere contempserint. Ac denique, postquam etiam ad Ordinarii Scriptoris munus percursum, ut praemittitur, adlecti fuerint, haud eximendos se fore ab onere eisdem Procuratores non raro adeundi, pro acquisita pericia tum conservanda, tum promovenda.

Volumus autem tam memoratas Nostras Litteras, quam praesentem Motus nostri Schedulingam, cum omnibus, & singulis in eis contentis, semper & perpetuo firmas, validas, & efficaces existere, & ab omnibus, & singulis, ad quos spectat, inviolabiliter observari, soluta cui libet, etiam Majoribus Poenitentiariis pro tempore existentibus, aliter statuendi, & interpretandi, seu dispensandi facultate; Non obstantibus omnibus illis, quae in dictis Nostri Litteris non obtare decrevimus, ceterisque contrariis quibuscumque.

Fiat Motu proprio P.

ET, quod praemissa mandata, praecipua, atque decreta, cum clausula perpetuo, & ad perpetuam rei memoriam, & cum opportunis derogationibus tam generalibus, quam specialibus, etiam Regulae de jure quaesito non tollendo, latissime exprimi, & extendi possint in Litteris etiam per viam de Curia, si, & quando cumque videbitur, expediendis; & quod sola praesentis Schedulingae Nostri Motus proprii signatura sufficiat, illique ac illius quoque exemplis, seu transumptis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & Personae in Ecclesiastica dignitate constitutae Sigillo munitis, tanta ubique fides adhibeatur in iudicio & extra, quanta, si sub plumbo Nostro expedirentur, & originaliter exhiberentur, adhibenda esset, & adhiberi deberet, Regulae quacumque contrariae non obstante.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorum, Idibus Decembris, Anno Octavo.

Fiat P.

XLII.

Unio Congregationis Clericorum Saecularium Doctrinae, cum diversis ordinationibus.

BENEDICTUS EPISCOPUS

Servus Servorum Dei. Ad perpetuam rei memoriam.

Summus Pontifex de Doctrinae Christianae traditione admodum sollicitus.

APOSTOLICI muneris Nobis, licet immerentibus, cum Beati Petri Cathedra, Dei voluntate commissi, praecipuas partes esse, ad conservandam, augendamque in Fidelium animis Christianae Doctrinae scientiam, omnis studio, atque opera incumbere, non solum ipsi semper agnovimus, sed etiam, ut omnes intelligerent haec Nobis curam, & cogitationem animo potissimum insidere, pluribus editis Nostre hac de re sollicitudinis argumentis, effecimus. Extant Apostolicae adhortationes Nostre ad Venerabiles Fratres omnium Ecclesiarum Episcopos non semel directae, ut eorum zelum excitaremus ad Christianae Doctrinae pabulum Fidelibus populis majori, quam fieri posset, ubertate exhibendum. Nec omisimus aptiorem ipsis methodum indicare, quam possent singuli in subiectis sibi plebibus in Fide, & Disciplina Domini erudiendis amplius utiisque proficere; ut videre est in Litteris die VII. Februarii anno MDCCXLII. Pontificatus Nostri II. datis, & in Bullario Nostro impressis Tom. XVI. pag. 64. & seqq. Constituit. XLII.

Quod sane gravissimum, ac necessarium Christianae Doctrinae opus, ut in hac Urbe Nostre prosperè, feliciterque procederet, duobus ab hinc annis ad augendum statum pia Sodalitatis, quam Archiconfraternitatem vocant Doctrinae Christianae, animum libenter adiecimus; concessaque ipsi Ecclesiae Beatae Mariae Virginis de Planctu nuncupata, ipsiusque rebus, ac jurebus amplificatis, majorem ei tribuimus facultatem, pia instituti sui exercitia ad spirituales Populi Romani utilitatem explendi, ut pater ex Apostolicis Nostri Litteris incipien. *Salutaris Doctrinae fontes*, VII. Idus Martii Anno Incarnationis Dominicae MDCCXLV. datis.

Quum autem hujus Laicalis Confraternitatis originem, institutionem aequalem olim, atque eandem ferè fuisse acceperimus cum primitiva fundatione Congregationis Clericorum Saecularium Doctrinae Christianae in hac ipsa Urbe sub san. mem. Praedecessore Nostro Pio Papa V. erectae, deindeque a fel. record. Praedecessore patris Nostri Gregorio Papa XIII. in Domo, & Ecclesia Sanctae Agathae in Transiberinà regione constitutae; quae postea a praedicta Laicorum Confraternitate seorsim consistens, in aliis Pontificiae Ditionis Nostre Civitatibus propagata fuit; ex communi tam Congregationis, quam Confraternitatis hujusmodi origine, & scopo, justam occasionem desumpsimus, ut ad praedictam quoque Clericorum Congregationem Providentiae Nostre oculos intenderemus; ejusque statui, ac regimini, si, & quatenus opportunum visum esset, Apostolicae auctoritatis Nostre interpositione consuleremus.

Verum dum universum hujusmodi Congregationis statum, prout in praesenti se habet, accuratius introspicere coepimus, non modò eam ad deplorandam decremendi conditionem redactam esse cognovimus, quum in tota hujusmodi Congregatione non amplius, quam triginta & octo Presbyteri & Clerici, cum septendecim Laicis Fratribus, numerentur, ex quo sane numero impossibile est idoneos, ac fructuosos Operarios statuere, ac deputare in octo ipsius Congregationis Domibus, seu Collegiis, quae, praeter supradictam Domum Sanctae Agathae de Urbe, in convicinis Civitatibus Veltina, Praenestina, Reatina, Privernate, Urbeveta, Signina, & in Terris Arcis Maxima, & Aricia consistunt; Verum etiam nullam spem de ipsa ad ampliorem splendoris gradum revocanda prudenter concipi posse judicavimus; quum in tota hujusmodi Congregatione neque Domus Probationis, seu Novitatus, neque studiorum Collegium ullum reperitur, sine quibus tantum abest, ut Religiosorum Ordinum incrementa sperari queant, ut vix eorum conservatio subsistere posse videatur.

Quare abjecta cogitatione omni de hujus Congregationis ad hujusmodi statum redactae reformatione, ad aliud consilium Nos convertimus, ut scilicet ipsam subjective uniremus Provinciae Romanae alterius Congregationis Clericorum pariter Saecularium Doctrinae Christianae in Civitate Nostre Avenionensi in Gallia erectae, quae in pluribus per Italiam Domibus, seu Collegiis, tam in Statu Nostro Ecclesiastico, quam in Neapolitano Regno, & in Subalpinis Regionibus, ampliorem Presbyterorum, & Clericorum numerum alit, qui simillimum proficientes Institutum, erudiendis pueris, catechizandis rudibus, Sacris Missionibus, aliisque laudabilibus Christianae charitatis operibus, incessanti studio adlaborare dignoscuntur; ut scilicet utriusque Congregationis Professores in unum Corpus, & in unam Provinciam coalescentes, sub unius Vicarii Generalis regimine, & sub iisdem Regulis, & Constitutionibus pro Congregatione in praefata Avenionensi Civitate

institui-

Cogitatio statu Congregationis Clericorum Saecularium Doctrinae Christianae Urbis auct. cat.

Eam finit ad de riorum conditionem redactam, quae spe mris incrementi.

Ideo hanc ipsam subjective unire Provinciae Romanae Congregationis Avenionensis.